

Nikdy jsem kvůli klavíru ale mnohé jsem díky hudbě získal

Osmnáctiletý klavírista Matyáš Novák z Hradce Králové začal hrát na klavír v pěti letech, v šesti přidal ke klavíru housle a v osmi sólový zpěv. Ve svých osmnácti letech je vítězem řady národních i mezinárodních soutěží.

Matyáši, jak jste se ke hraní dostal? Dědí se u vás v rodině talent k muzice?

Nepocházím z hudební rodiny. Když mi bylo jeden a půl roku, dostal jsem od Ježíška plastové pianko. Fascinovalo mě natolik, že jsem u něj vydržel dlouhou dobu sedět a vyfukávat tóny, později už to byly melodie. Postupně jsem však zjistil, že mi tahle hračka nestačí, protože má málo kláves, a některé písničky jsem si nemohl zahrát.

A jak jste se dostal k opravdovému piánu?

Naštěstí obě babičky měly doma pianina a já své zelené plastové pianko vyměnil za opravdové. Podle sluchu jsem si od tří let vybrnkával písničky a prosil rodiče, aby mě přihlásili do hudební školy. Jím se do toho příliš nechtělo, protože s tím měli vlastní neradostné zkušenosti, ale nakonec mě na naléhání dědy a babičky do základní umělecké školy zapsali. Svou první hodinu klavíru jsem měl v březnu 2003, tedy v pěti letech.

Myslíte, že je pro interpreta výhodou, když nepochází z hudební rodiny? Je možné, že díky tomu může jít spíše svojí cestou?

Na tuhle otázku neexistuje jednoznačná odpověď. Pokud se věnujete stejnému oboru jako rodiče či příbuzní, mohou vám předat své zkušenosti, poradit,

pomoci a v případě hry na nástroj zkontrolovat, zda třeba správně cvičíte. Rodiče laici takové možnosti nemají, ale „nehudební prostředí“ přináší, tedy alespoň v mém případě, řadu jiných výhod. Za největší bonus pokládám skutečnost, že díky své nehudební rodině nejsem jednostranně zaměřený. Studuji gymnázium a konzervatoř zároveň, rodiče totiž soudí, že bez předmětů jako matematika, chemie a fyzika se člověk neobejde.

Zažil jste někdy situaci, že jste chtěl s hraním praštit?

Mám výhodu, že čtu rychle notový záznam, mám dobrou paměť, a co se jednou naučím, nezapomenu. Nikdy jsem necvičil příliš dlouho a hraní mi vždy přinášelo radost. Nikdy mě nenapadlo přestat hrát, i když je pravda, že jsem po deseti letech přestal hrát na housle, na které jsem hrál od šesti let, a definitivně se rozhodl jen pro klavír. Stalo se tak poté, co jsem nastoupil na gymnázium.

Jak dlouho denně na klavír cvičíte?

Tak dlouho, jak je potřeba. Někdy dvě hodiny, jindy tři. Hraju na křídlo, které mám u babičky. Když cvičím, chodí se mě moje babička každou chvíli ptát, kdy už budu končit. Někdy mě dokonce přesvědčuje, že už hraji dlouho, ať toho nechám. Většinou se pak ukáže, že v televizi dávají babiččin oblíbený seriál, který špatně slyší, když ve vedlejší místnosti hraji. 😊

Kdo vás nejvíce podporoval? Určitě rodina, učitelé, hudební i ti nehudební, a také spousta lidí, kteří mi fandí. Pokud se v dětském věku začnete věnovat nějaké individuální činnosti na vrcholové úrovni, je podpora ze strany blízkých nezbytná. Bydlíme v Hradci Králové, kde jsem začal chodit do ZUŠ, ale od dvanácti let mě děda s babičkou dvakrát týdně vozili do Prahy na hodiny klavíru a houslí. Bez rodičů, učitelů, a především svých prarodičů, bych nikdy nedosáhl takových výsledků. Moje úspěchy jsou i jejich úspěchy.

Existuje nějaká činnost, která by vás bavila, ale nemáte na ni kvůli hraní čas?

U nás doma se zastává názor, že čas má člověk na to, na co si ho udělá. Jsou lidé, kteří stihnou za jeden den to, co jiní za měsíc. Je to o pracovitosti, organizovanosti a o prioritách. Nikdy jsem kvůli hraní o nic nepřišel, ale mnohé jsem díky hudbě získal, a jsem za to moc vděčný.

Jak vy sám vnímáte hudbu?

Myslím, že pro každého, kdo dokáže otevřít hudbě své srdce, a je jedno, je-li to interpret či posluchač, je hudba velkým obohacením. Je to něco, co dá běžnému životu přidanou hodnotu. Pro mě je úžasný pocit, když se podaří přenést emoce zachycené v nějaké skladbě na posluchače.

Byly to velké emoce, když vám tleskal celý sál vyprodané filharmonie?

Potlesk je odměna, ale také potvrzení toho, že energie a práce, kterou jste vložil do svého výkonu, byly vynaloženy správně. A není potlesk jako potlesk. Myslím, že každý interpret vyčítí, zda je s posluchači „naladěný na stejnou strunu“. A pokud se takové naladění podaří, je to neuvěřitelný zážitek pro obě strany. V červnu, v den mých osmnáctých narozenin, jsem měl recitál v sále Filharmonie Hradec Králové. Těšil jsem se na ten koncert celou sezonu a moc jsem si ho užil. Vyprodaný sál a úžasné publikum byly tím nejlepším narozeninovým dárkem.

Z kterého úspěchu máte největší radost?

Nejsem schopen vybrat jednu konkrétní věc, je mnoho věcí,

o nic nepřišel,

Potlesk publika je pro mě největší odměnou

Vizitka

- Narodil se 20. června 1998.
- Studuje na gymnáziu J. K. Tyla v Hradci Králové, na Konzervatoři Pardubice a věhlasné klavírní akademii Incontri col Maestro v italské Imole ve třídě prof. Vovky Ashkenazyho.
- Je vítězem mnoha národních a mezinárodních soutěží.
- Vystoupil s Filharmonií Brno, Komorní filharmonií Pardubice, Filharmonií Hradec Králové, Západočeským symfonickým orchestrem Mariánské Lázně, Komorním orchestrem Quattro, Imola Chamber Orchestra.
- Koncertuje v ČR i zahraničí (Rakousko, Německo, Polsko, Lucembursko, Itálie, Španělsko, Čína).

situací a příležitostí, ze kterých mám velkou radost. Z poslední doby třeba recitál ve vyprodaném sále Čínské národní knihovny pro tisíce lidí, ale i recitál v Chotěborkách, ve vesnici se sedmi stálými obyvateli. Stiháte ještě nějaké koníčky? Od nejtěplejšího dětství je mým velkým koníčkem železniční doprava. Zajímá mě její historie, jízdní řády, rekonstrukce tratí, zpoždění spojů. Také rád pečuji a zhruba od dvanácti let se věnuji chovu drůbeže. Chovám slepice pěti plemen, araukany, forverky, lakenfeldky, drážďanky, štýřanky, přičemž u posledních tří zmiňovaných se snažím o vylepšení jejich exteriéru a užitkovosti. A protože drůbež

poskytuje skvělé hnojivo, bylo mi líto tenhle bonus nevyužít, takže jsem ve své chovné stanici zasázel okurky a dvě stě osmdesát sazenic rajčat! Úroda byla velká. Se svým „hospodářstvím“ mám dost práce, ale zbude-li čas, rád jezdím na kole, o letošních prázdninách průměrně 80 km denně.

A co lásky? Jaké dívky se vám líbí? Příteklýni nemám, v navazování vztahů jsem hodně nesmělý a celá rodina si myslí, že mě bude muset nějaká slečna „uhnat“. Líbí se mi milé, veselé a pracovité dívky. Podotýkám, že hra na klavír není podmínkou. ☺

Jak jste strávil letošní léto?

Léto jsem strávil v ČR, což bylo mé velké přání. Během minulého školního roku jsem byl pracovně v Itálii, na Kypru, ve Španělsku a na čtrnáctidenním turné po Číně, takže jsem

si cestování užil dostatečně. O prázdninách jsem absolvoval dva klavírní kurzy, jeden klavírní recitál a jakožto čerstvě dospělý také autoškolu. Nastudoval jsem spoustu nových skladeb, pracoval jsem ve svém chovném zařízení a podnikal dlouhé výlety na kole.

Co vnáší do vaší hudby podzim?

Podzim jsou pro mě barvy. A barva je jedna ze základních vlastností každého tónu, takže potud souvislost s hudbou. Ale symbolika podzimu je širší. Ve filozofické rovině je to období zklidnění a vyrovnání. Spojení podzim života mi dřív znělo poněkud chmurně, ale v poslední době jsem se setkal s několika lidmi, především dámami, které o sobě tvrdily, že prožívají podzim života. Vypadaly skvěle, sršely nápady a energie měly na rozdávání.

Na piáno jsem brnkal od malička a v pěti letech jsem měl svoji první hodinu klavíru